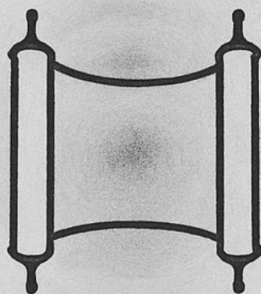


בס"ד

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו



Dedicated To:

Anonymous

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

Introduction

This profound discourse by the Mitteler Rebbe, Rabbi Dovber of Lubavitch (1773–1827), son of the Alter Rebbe and second Rebbe of Chabad, was known for his exceptionally deep and expansive mystical teachings. In this maamar, he explores the difference between garments of mitzvos and Torah, the nature of divine light as it enters finite vessels, and the transformation that occurs when physical actions are refined and spiritualized.

Drawing on Kabbalistic and Chassidic concepts, the Rebbe dissects the structure of spiritual garments—how mitzvos form external coverings and Torah becomes an essential garment—and how the soul ascends and sheds coarse influences in the World to Come. Ultimately, he reveals that the lowest level of deed (action) holds the greatest potential for revealing divine pleasure, provided it is purified and elevated through intention and refinement. This maamar serves as a foundational meditation on teshuvah, spiritual garments, and the soul's journey through this world and beyond.

With G-d's help, Parshas Devarim, Shabbos Chazon.

בעז"ה פ' דברים שבת חזון

“Zion shall be redeemed with justice,” etc., “Tziyon” with a cholam, etc.—for behold, the point of cholam is above the letters, and through this the cholam is distinguished above all the other vowel points. For all other points are beneath the letters, such as the kamatz, chirik, segol, etc.—only the chirik is beneath the letter, the melupum is within the letter, and the cholam is above the letter.

ציון במשפט תפדה כו', ציון בחולם כו', כי הנה נקודת החולם היא בראשי אותון ובה נבדל מעלת החולם מכל הנקודות כי כל הנקודות הנה תחת האותיות כמו הקמץ והחיריק וסגול כו' רק החיריק הוא תחת האות והמלפם בתוך האות והחולם על גבי האות.

And the concept is as is known: the nekudos (vowel points) are in Chochmah (Wisdom), and the cholam is in the level of Kesser that is within Chochmah. For through the nekudos that are beneath the letters, there is connection and explanation of the letters to one another. And this is the level of light and vitality within them, from their hewn source in Chochmah. As is known, in every combination of letters there is the light of Chochmah and intellect, which is their source. And according to the particular pattern of that intellectual light, the letters will be formed in just such combinations.

והענין הוא כידוע שהנקודות הוא בתחמה והחולם הוא בבחינת הכתר שבחכמה כי על ידי הנקודות שמתחת האותיות יש חיבור ופרוש לאותיות זה עם זה והרי זה בחינת אור וחיות שלהם ממקור חוצבם בתחמה כידוע דבכל צירופי אותיות יש אור חכמה ושכל המקור להם שלפי אותו אופן אור השכל דוקא, כף יתהוו האותיות בצירופיהן כאלו דוקא

Just as we observe with every concept of intellect that it naturally gives rise to combinations of letters in thought that arise automatically and are aligned with the nature of that particular intellect. However, the combinations are not comprehensible, for without vowel points one cannot combine them at all according to the way the intellectual light radiates within them. And one might

וכמו שאנו רואים בכל שכל שיש לו צירופי אותיות במחשבה שמתהווים מאליהם ומיוחדים לפי אופן השכל דוקא כו', אבל אין הצירופים מובנים כי בלא נקודות לא יוכל לצרף כלל כפי אופן הארת השכל שבהו יוכל לצרף אותן באופן שיהיה הפך השכל לגמרי.

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציור במשפט תפדה כו

combine them in a manner that is completely opposite to the true intent of the intellect.	
However, the nekudos that join together each word function only in accordance with the true light of intellect within them, without any addition or distortion at all, as is known. Thus, the root of the nekudos lies in the true source from which the letters are hewn—the light of intellect as it truly is—which determines the specific pattern of combinations. And this is the meaning of the verse: “a refiner to wisdom.”	אכל הנקודות המצרפות כל תבה אינו רק על פי אמיתות אור השכל שבהן בלי תוספת ושנוי קלל כידוע, ונמצא ששרש הנקודות באמיתות מקור חוצבן של התהוות האותיות שהוא אור השכל כמו שהוא "שממנו יחויב אופני הצירופים, וזהו "מצרף להקמה".
Likewise, in the combination of the letters of speech, it is only through the vowel points (nekudos) specifically that this can occur. For even if all the letters from the five articulations of the mouth were present—Alef-Hei-Chet-Ayin from the throat, Gimel-Yud-Kaf-Kuf from the palate, etc.—one could not combine a Gimel from the palate with a Ches from the throat without the vowel points.	וכן בצירוף אותיות הדבור אינו רק על-ידי הנקודות דוקא שגם אם ימצאו כל האותיות מחמש מוצאות [הפה] אחת "ע מן הגרון וג"כ"ק מהחיה כו' לא יוכל לצרף אות ג' מהחיה עם ח"ת מן הגרון בלא נקודות
For the letters are only properly enunciated with the vowel points, since the root of the nekudos lies in Chochmah (Wisdom), and “Abba (the father, Chochmah) founded the daughter (Malchus),” as is known and explained elsewhere.	וכאשר באין במבטא האותיות עם הנקודות לפי ששרש הנקודות בתקמה ואבא יסד ברתא כידוע ומבואר במקום אחר
However, this is the level of revealed light of intellect in the combinations of the letters, to understand and grasp the intended meaning from them. But the cholam, the vowel that is above the letter—even though it too comes to indicate combination and joining—nonetheless radiates from above the letter.	אכל זהו בחינת גילוי אור השכל בצירופי אותיות להבין ולהשיג המכוון מהם, אכל אות החולם שעל גבי האות אף שפא גם כן להורות החיבור והצירוף אכל הרי מאיר הארתם מלמעלה על גבי האות דוקא
This indicates that its root is in the hidden aspect of the light of intellect, which does not settle or come into revealed form within the letters. Therefore, it stands above the letters.	שזה מורה על היות שרשו בבחינת העלם אור השכל שבלתי מתגלית ובא בגילוי באותיות על כן עומד על גבי האותיות
And due to the intensity of its concealment—being in the level of "Ayin" (nothingness) of Chochmah, which is the level of Kesser within Chochmah—it cannot radiate in a revealed way inside the letter as does the melupum, and certainly not below the letter like the chirik, but only above the letters from above.	ומרב העלמו בבחינת "אין" דתקמה שהיא בחינת קתר שבתקמה לא יוכל להאיר בגילוי בתוך האות כמו מלפם וכל שכן תחת האות בחיריק אלא על גבי האותיות מלמעלה

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

(Nevertheless, it is still related to the letter and comes to shine from its concealment, for it is possible to expound on it—as in why there is a dot on “וישקהו,” etc.—whereas the <i>ta’amim</i> [cantillation marks], which are the level of Kesser itself, have no such interpretation at all, as explained elsewhere.)	ואעפלי פון שייד לאות וכא ומאיר מן ההעלם שהרי ניתן לדרוש כמו למה נקוד על וישקהו וכנהנה גוונין מה שאין פון הטעמים שהם בבחינת הכתר עצמו על פון אין (בהם דרש כלל כמו שכתוב במקום אחר
And this idea of its illumination from concealment means that even though it remains hidden above the letters, nevertheless it still shines upon them with some level of light. This is called the <i>Or Makif</i> (encompassing light) of Chochmah, when it comes and radiates from its hidden state.	וענין הארתו מן ההעלם דהיינו שאף-על-פי שהוא בהעלם על גבי האותיות מפל-מקום מאיר עליו בבחינת אור על כל פנים הנה זהו הנקרא אור מקיף, [דחכמה כשכא ומאיר מן ההעלם] שלו
And this is the meaning of the verse: “וְתַחֲלִימֵנִי וְתַחְיֵנִי” (Tehillim 30:3), which means: <i>tachlimeni</i> from the root <i>chizuk</i> (strength), referring to the power of the surrounding light (<i>Or Makif</i>), which strengthens the inner light and vitality that comes from the <i>Or Pnimi</i> (inner light) out of concealment.	והיינו מה שכתוב ותחלימני ותחיני פירוש תחלימני לשון חיזוק שהוא כח אור המקיף שמחזק לכת ואור, חיות האור הפנימי מן ההעלם
And therefore it says: “ <i>tachlimeni</i> , and automatically <i>techayeni</i> (You will strengthen me, and thereby give me life).”	ועל כן אמר ותחלימני ומחילא ותחיני
[This is] in the aspect of <i>Or Pnimi</i> (inner light), and it is the level of the <i>cholam</i> , the aspect of <i>Kesser</i> , which is called <i>Mazla</i> (the source of flow).	בבחינת אור פנימי והוא בחינת החולם בחינת כתר. הנקרא מזל
And this can be understood from what we find regarding the arousal in Elul (season of repentance) from the voice of the shofar that proclaims, etc., as it is written: “until there will be poured upon us a spirit from above”— <i>upon us</i> specifically, referring to the level of <i>Makif</i> (encompassing light).	ויוכן זה ממה שמצינו בהתעוררות בעשרת ימי תשובה מן הקול שמכריז כו', וכמו שכתוב עד יערה עלינו רוח מפורם עלינו דוקא בבחינת מקיף
For this is the spirit of many great mercies from Above that is drawn upon every soul of Israel, in the aspect of its <i>Mazla</i> .	שהוא רוח רחמים רבים העליונים שנמשך על כל נפש מישראל בבחינת מזל לא שבו
And as they said: “Even though he does not see, his <i>Mazal</i> sees”—and the <i>Mazal</i> causes a revelation of arousal within the <i>Or Pnimi</i> of the soul to return in <i>Teshuvah</i> with the heart.	ועל דרך שאמרו אפלטגב דאיהו לא חזי מזליה חזי והמזל פועל גילוי התעוררות באור פנימי שבנפש לשוב בתשובה שבלב
And this is the meaning of “He will pour out upon us”— <i>to the Mazal</i> , which is <i>above us</i> , etc.	והיינו יערה למזל שהוא עלינו כו
Just like how a great dread may fall upon their hearts from the power of the <i>Mazal</i> that sees, etc.	וכמו שחרדה גדולה נפלה בלבם מכח המזל דחזי כו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

Thus, we see that the power of the <i>Or Makif</i> shines from its hiddenness to cause a revealed arousal in the mind and heart to return in full and actual <i>Teshuvah</i> .	הרי אנו רואים שפנח אור המקיף מאיר מן ההעלם שלו לפעול פעולת גילוי התעוררות במוח ולב לשוב בתשובה בפועל ממשי
And similarly this can be understood concerning the entirety of the souls of Israel, as it is written: “וְתַחֲלִימֵנִי וְתַחֲיֵנִי”—this is the level of the <i>cholam</i> above the letters, which is the <i>Or Pnimi</i> of the collective souls of Israel.	ועל דרך זה יובן בכללות נשמות ישראל כמו שכתוב ותחלימני ותחיני שזהו בחינת החולם על גבי האותיות
[This <i>cholam</i>] is the <i>Or Pnimi</i> of the collective souls of Israel. And this is: “Tziyon with a <i>cholam</i> ” specifically. And this is sufficient for the understanding.	הן האור פנימי של כללות נשמות ישראל, והיינו ציון בחולם דוקא ודו"ל
And behold, it is explained [above] in the interpretation of “for from man this was taken,” that the level of the “black fire” of repentance and the like is drawn from the “male fire,” which is the level of the supernal abundant mercies (<i>rachamim rabbim</i>)—that they should be aroused to emerge from the darkness of the body to return in complete teshuvah.	והנה מבואר [למעלה] בפירוש פי מאיש לקחה זאת דבחינת אש שחורה דבעל תשובה וכהנה גוונין נמשך מאש דדכורא שהוא בחינת אש דרחמים רבים העליונים שיתעוררו לצאת מחשך הגוף לשוב בתשובה, שלמה
And this is also the concept of the <i>cholam</i> of “Tziyon,” as explained above. But there are two modes in this:	והוא גם כן ענין החולם דציון כנ"ל. אבל יש בזה ב' אופנים
One, when afterward one is aroused to teshuvah from the depth of the heart, in the level of the inner point of the heart—this is the “black fire” mentioned above.	הא' באשר מתעורר אחר כך בתשובה מעומקא דלבא דבחינת נקודה פנימית שבלב דבחינת אש שחורה, הנ"ל
And about this it says: “and You give me life”—literally—meaning the level of <i>Yechidah</i> within the soul, which dwells in the inner point of the heart. This is a simple and essential will that emerges from the very essence of the soul.	ועל זה אמר ותחיני ממש דבחינת יחידה שבנפש ששורה בנקודת הלב הפנימי והוא בחינת רצון פשוט ועצמי מעצמות כל הנפש
Like the repentance of the Raavad, where his soul departed in crying, and similar cases—this is then higher than “Tziyon with a <i>cholam</i> .”	וכמו תשובת ר"אב"ד שיצאה נשמתו בבכי וכהנה גוונין ואז הוא למעלה מציון בחולם
(And the “black fire” in the innermost heart subsequently ascends upon the “white fire”—“the female surrounds the male”—to the point of the <i>cholam</i> . And this is the meaning of “Rock of my heart”—that becomes <i>Tziyon</i> with a <i>melupum</i> inside the letter, whereas the <i>cholam</i> is above the letter. For the letter itself is the level of <i>Malchus</i> , as will be explained below.)	ואש שחורה שבפנימיות הלב עולה אחר כך על גבי אש לבנה נקבה תסובב גבר לנקודת החולם, וזהו צור לבבי שנעשה ציון במלפם בתוך האות מן החולם שעל גבי האות כי האות עצמו הוא דבחינת מלכות דלא כמה (שכתוב בסמוך)

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציור במשפט תפדה כו

This is the meaning of “and the maiden who finds favor in the eyes of the King...”—this is a soul in which the simple, essential desire of the Essence of the Infinite One radiates. This surrounds and encompasses even the level of <i>cholam</i> , for the <i>cholam</i> is only the Kesser within Chochmah—not the Essence of Kesser itself, as explained above.	שנהו והנערה אשר חפץ בה המלך כו', שהיא נשמה שחפץ ורצון הפשוט העצמי דעצמות אור-אין-סוף מאיר בה שסובב ומקיף גם לבחינת החולם שהחולם, אינו אלא פתר שפחכמה ולא בחינת הפתר עצמו כנ"ל
And this is the idea of “Rock of my heart”—like a <i>rock</i> , within which is hidden everything that will eventually be brought out from it in the form of sparks. So too, the very essence of the soul—called <i>Yechidah</i> —is a pure essential simplicity, from which radiates every surrounding light, called <i>Mazla</i> , which is the encompassing level of Chayah, which is [still] only the level of Chochmah. And this is sufficient for understanding.	והיינו ענין צור לבבי כמו הצור שיש בו בהעלם כל מה שעתיד להוציא ממנו נצוצים כד עצמות הנפש ממש הנקרא יחידה הוא עצם היולי פשוט שמשם יאיר כל מקיף הנקרא מזל שנקרא מקיף דחיה בחינת חכמה לבדו ודו"ל
However, when the point of the <i>cholam</i> does not shine within the point of the essential, primordial, simple will—but only in the spreading of its light in the heart, which is called <i>Re'usa d'Liba</i> (a stirring of the heart) for the moment—then this is not the inner point of the heart itself, and it is not called <i>Tzur LeVavi</i> (“the Rock of my heart”).	אבל כאשר נקודת החול"ם לא באה הארתה בתוך נקודת הרצון העצמי ההיולי הפשוט רק בהתפשטות אורו בלב שנקרא רעותא דלבא לפי שעה שאין זה פנימיות נקודת הלב ממש ואינו נקרא צור לבבי
Then it also does not contain the illumination of the simple and essential desire of Hashem, and it is not the level of “the maiden in whom the King delights,” etc.	אז אין בו הארת חפץ ורצון ה' הפשוט העצמי גם כן ואין זה בחינת נערה אשר חפץ בה המלך כו
Consequently, it is subject to opposition from the kelipos, from the deep evil that opposes the deep good.	וממילא יש לזה מנגדים בקליפות עמק רע לנגד עמק טוב
(Which is not the case in the level of <i>Yechidah</i> , as it says: “Rescue my <i>Yechidah</i> from the dog,” and it is called <i>Omkah d'Omkah</i> —“depth of depths,” as it says: “From the depths I have called You,” as explained elsewhere.)	מה שאין כן ביחידה כמו שכתוב מיד פלב יחידתי כו') ונקרא עומקא דעומקא כמו שכתוב ממעמקים קראתיך (כמו שכתוב במקום אחר
This corresponds to “Tziyon” with a <i>melupum</i> inside the letter alone—that is, only in the external attributes of the heart, which is the letter Vav, and inside it shines the point of the <i>cholam</i> , but it does not shine from above at all.	היינו ענין ציון במלפם בתוך האות בלבד דהיינו רק בבחינת המדות חיצוניות שבלב שהוא אות הו"ו ובתוכו מאיר נקודת החולם ואינו מאיר מלמעלה כלל
And this is not “and You give me life” in the level of <i>Yechidah</i> at all.	ואין זה ותחייני לבחינת יחידה כלל

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציור במשפט תפדה כו

And this is: “From the sole of the foot to the head, there is no <i>temimah</i> (wholeness) in it.” For behold, <i>temimah</i> with a <i>cholam</i> indicates the perfection of the essential simple will, where no external forces have access, for the reasons mentioned above.	וזהו מכף רגל ועד ראש אין בו מתם, דהנה תם בחולם מורה על תמימות הרצון הפשוט העצמי שלא יש יניקה לחיצונים שם כלל מטעם הנ"ל
And this is the meaning of “He who walks in <i>temimus</i> shall walk in security and be undisturbed from all evil,” etc., of the kelipos.	וזהו הולך בתם ילך בטח ושננו מכל דבר רע דקליפות כו
But the level of <i>tam</i> without a <i>cholam</i> does not have this perfection of will—only in the emotions, whose root is in Chochmah alone. Thus it has an opposing force in <i>zeh le'umas zeh</i> , etc., and does not walk securely, for he always needs to wage war, etc.	אבל בחינת תם בלא חולם אין תמימות הרצון רק במדות ששרשם בחכמה לבדו הרי יש לזה מנגד בזה לעמת זה כו ואינו הולך בטח כי צריך למלחמה תמיד כו
And this is “from the sole of the foot to the head”—meaning: for the full structure of the human form includes Chabad, Chagat, Neh”i.	וזהו מכף רגל ועד ראש פירוש כי קומת פראוף אדם כלול מג' חכמה-בינה-דעת חסד-גבורה-תפארת נצח-הוד-יסוד
And the level of <i>cholam</i> , which is the level of Kesser, shines in the intellect (Chabad), and in Chagat and Neh”i.	ובחינת החולם שהוא בחינת קתר מאיר במוחין חב"ד ובחג"ת ובנה"י
And the collective souls of Israel are called “a full stature,” some called “heads of thousands” from the level of Chabad intellects, and some from Chagat down to the heels, as is known, etc.	ויכללות נשמות ישראל נקראים קומה שלמה יש שנקראים ראשי אלפי כו מבחינת המוחין חב"ד ויש מבחינת חג"ת עד בחינת עקביים כידוע כו
And it says that in all of them there is not the illumination of <i>temimus</i> —which is the <i>cholam</i> shining in the inner point of will.	ואמר שכולן אין בהם מהארת התם שהוא בחינת החולם המאיר בפנימיות נקודת הרצון
And even in the level of intellects, called “head,” there is not the illumination of the essential will in the level of <i>Yechidah</i> ; nor in the emotions of the heart, Chagat; nor in the actions of Neh”i, which are called “foot”—none of them possess the quality of <i>temimus</i> .	וגם בבחינת המוחין שנקרא ראש אין שם מהארת הרצון העצמי שבבחינת יחידה וגם לא במדות שבלב בחינת חג"ת וגם לא בבחינת המעשה דנה"י שנקרא רגל אין בו מבחינת התם
Whereas “he who walks in <i>temimus</i> ”—meaning, even in the walking and action, in “do good” and “turn from evil” in practical deeds alone—can embody the <i>temimus</i> of essential will, even if lacking intellect, love, or awe.	מה שאין בן הולך בתם הרי גם בבחינת הליכה דמעשה בסור מרע ועשה טוב בפעל ממש בלבד יוכל להיות בתמימות הרצון העצמי גם שאין בו שכל ואהבה ויראה כו
Just as we see among the simple folk that there can be a “complete <i>tzaddik</i> ” in the inner point of the heart, even if only in deed—but not one with <i>temimus</i> “from foot to head,” etc.	כמו שאנחנו רואים בפשוטי העם שימצא בחינת צדיק תמים בנקודת פנימיות שבלב במעשה בלבד אבל אין בו מתם מכף רגל עד ראש כו
And in the future it will be said: “My desire is in her,” referring to the entire stature of the feminine collective soul (Knesses Yisrael) from foot to head, etc.	ולעתיד תקרא חפצי בה בכללות פראוף קומה דכנסת ישראל מרגל ועד ראש כו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

And Above this can be understood in the level of Malchus of Atzilus—the source of Knesses Yisrael—in the distinction between prayer (Shacharis), which is called “Tzur LeVavi”: “To You my heart said: seek My face...,” which is in the morning;	ולמעלה יובן מזה במלכות דאצילות שרש כנסת ישראל בהפך שבתפלה שנקראת צור לבבי לה אמר לבי בקשו פני את פניו ה' כו' והיינו בשחר
And at night, when [Malchus] descends into the chambers to provide sustenance to her household, this is only the externality of the heart, and is called “Tziyon with melupum.” And from this, the external forces (<i>kelipos</i>) can grasp something in the chambers of Nogah as well, as is known. And this is sufficient for the understanding.	ובלילה כשיורדת להיכלות לתת טרף לביתה הוא בחיצוניות שבלב ונקרא ציון במלפם כו' ויש אחיזה לחיצונים מזה בהיכלות דנוגה גם כן כידוע ודו"ל
And behold, in what is written “Tziyon shall be redeemed specifically through justice (<i>mishpat</i>),” the meaning is: through the justice of the Torah specifically. For <i>mishpat</i> is [inwardly] <i>rachamim</i> (compassion), etc.—the attribute of <i>Tiferes</i> , which is compassion.	והנה במה שכתוב ציון במשפט דוקא תפדה היינו במשפט התורה דוקא דמשפט איהו רחמי כו' בחינת תפארת שהוא הרחמים
And these are the laws of Torah in monetary cases—to rescue the oppressed from the hand of his oppressor, to obligate the guilty according to the law, and to vindicate the innocent according to the law. As it says: “and the congregation shall judge and rescue,” etc.	והן משפטי התורה בדיני ממונות להציל עשוק מיד עושקו לחיב את החיב בדין ולהצדיק את הצדיק בדין ויכמו וישפטו העדה והצילו כו
And this is the meaning of: “As Your judgments, give me life,” for just as the aspect of the <i>cholan</i> point mentioned above—which is the drawing of supernal abundant mercies from Hashem’s essential will to shine within Knesses Yisrael (as it says: <i>u'techalimeni ve-techayeni</i>)—so too, <i>mishpatecha chayyeni</i> applies to Knesses Yisrael.	וזהו כמשפטי חייני דכמו בחינת נקודת החולם הנ"ל שהוא בחינת המשכת רחמים רבים העליונים מבחינת חפץ ה' להאיר בכנסת ישראל שעליה ותחלימני ותחייני כן משפטי חייני לכנסת ישראל
For the root of <i>mishpat</i> also extends from the supernal abundant mercies, for “ <i>mishpat</i> is <i>rachamim</i> ,” as is known.	כי שרש המשפט נמשך גם כן מבחינת רחמים רבים עליונים דמשפט איהו רחמי כידוע
And this is why it says: “Tziyon” with <i>cholan</i> —that the <i>cholan</i> level should shine within Knesses Yisrael through <i>mishpat</i> —“ <i>Tipadeh</i> .”	ולזה אמר ציון בחולם שיאיר בכנסת ישראל בחינת החולם על ידי משפט תפדה
And the meaning of <i>Tipadeh</i> is to redeem their souls from the nurture of the external forces, as it says: “And with great mercy I will gather you,” etc.	ופירוש תפדה הוא לפדות נשמותיהם מיניקת החיצונים ויכמו שכתוב וברחמים גדולים אקבצך כו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציור במשפט תפדה כו

For it was explained above that there is a “depth of good” and a “depth of evil,” which derives from the Tree of Knowledge of Good and Evil. The “depth of evil” is the intense attachment of the animal soul’s will to the lusts of this world, which covers and conceals the essential point of Divine will, preventing it from shining openly.	להיות שמבואר למעלה שיש עמק טוב ועמק רע והוא מבחינת עץ הדעת טוב ורע ועמק רע הוא בחינת התקשרות עצמיות הרצון דנפש הבהמית בתאוות עולם הזה המכסה ומסתיר על נקודת הרצון העצמי שאינו מאיר בגילוי
As it says: “And he saw the nation, that it was in evil,” etc. (And even though the level of <i>Yechidah</i> is not defiled by the impurity of deep evil—as it says: “Rescue my Yechidah from the dog,” as mentioned above—nevertheless, it is hidden and concealed, as it says: “the wicked crowns the righteous,” etc. And this is sufficient for now.)	וכמו שכתוב וירא את העם כי ברע הוא כו'. (וגם דבחינת יחידה לא נטמאת בטומאת עמק רע וכמו שכתוב מיד קלב יחידתי כו' ל אכל מכל מקום מסתר (ונוצלם כמו שכתוב רשע מכתיר את הצדיק כו' ודו"ל
And behold, the Torah is called the Tree of Life, which is above the Tree of Knowledge. Therefore, the Torah alone can clarify and refine the Tree of Knowledge of Good and Evil—to distinguish between pure and impure, etc.—this one can ascend, and that one cannot.	והנה התורה נקראת עץ חיים שלמעלה מעץ הדעת, ועל פה התורה היא דוקא המבדלת לעץ הדעת טוב ורע להבדיל בין טמא לטהור כו', זה יוכל לעלות וזה לא יוכל לעלות
And the main part is in the <i>mishpatim</i> of Torah in monetary law, about which it is said: <i>Mishpatecha chayyeni</i> —because it entirely removes the nurture of evil.	והעיקר במשפטי התורה בדיני ממונות שעליהם נאמר כי משפטיה חייני מפני שמסיר וניקת הרע לגמרי מכל וכל
And thereby it causes the revelation of the inner point of the heart of Knesses Yisrael, and this is the meaning of <i>chayyeni</i> —“give me life”—in the literal sense.	וממילא בא לידי גילוי בחינת נקודת פנימית הלב דכנסת ישראל וזהו חייני ממש
And the reason is, as it says: “And Hashem showed him a tree, and he cast it into the water, and they became sweet,” etc.	והטעם הוא כמו שכתוב ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו כו
And this is the Tree of Life of Torah, which transforms bitter waters into sweet ones.	וזהו עץ חיים דתורה שעושה למיין מרירין למתיקין
This is the idea of: “In <i>Chochmah</i> they are clarified.” And this is not merely separation between good and evil, for if so, the bitterness would remain; rather, it transforms the very essence of evil into good.	והוא ענין בחכמה אתפרירו, ואין זה הבדלה בין טוב ורע בלבד שאם כן לא נמתקו מרירות המים בעצמם, אלא שמהפך עצם הרע לטוב
And this is the distinction in <i>mishpat</i> in monetary cases—like in tort law (<i>nezikim</i>)—where the damaging party is transformed into good by being judged and obligated to pay the damaged party.	וזהו ההפך בין משפט דדיני ממונות כמו הלכות נזיקין שהרע עצמו המזיק נהפך לטוב כשנשפט לחיוב לשלם לנזוק

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

And similarly in all monetary laws involving claim and counterclaim: the one oppressed is rescued from his oppressor, and the oppressor is fully rectified when he obeys the law and returns the stolen property in his possession, etc.	וכהנה גונוני בכל דיני ממונות בתובע ונתבע שהעשוק נצול מעושקו והעושק נתקן בתיקון גמור כשהוא ציית לדיןא להשיב את הגזלה שבידו כו
Whereas the other laws of the Torah, such as the laws of <i>tumah</i> and <i>taharah</i> , the impure does not become pure, and the invalid does not become valid, etc.—rather, there is merely a separation between them.	מה שאין כן שאר דיני התורה כמו הלכות טומאה וטהרה, אין הטמא נעשה טהור ואין הפסול נעשה כשר 'כו', רק שנעשית הבדלה בלבד ביניהם כו
And this is the meaning of “Tziyon with <i>cholam</i> ”—that through <i>mishpat</i> she will be redeemed from the nurture of the evil itself, which is called “depth of evil,” and then the <i>cholam</i> can shine the inner light of the heart, as it says: <i>Mishpatecha chayyeni</i> . And this is sufficient for the understanding.	וזהו ציון בחולם היינו על ידי המשפט תפדה מיניקת הרע עצמו הנקרא עמק רע ויוכל החולם להאיר אור פנימיות הלב וכמו שכתוב משפטיה חייני ודו"ל
And there is also another reason for what is written, “Tziyon shall be redeemed through <i>mishpat</i> ,” in a general way—referring to the entirety of Torah, which is called <i>mishpat</i> , and all the mitzvos are called <i>tzedakah</i> , as it is written: “That he will command... to do <i>mishpat</i> and <i>tzedakah</i> .”	ועוד יש טעם למה שכתוב ציון במשפט תפדה בדרך כללות על בחינת כללות כל התורה שנקראת משפט וכל המצוות נקראות צדקה וכמו שכתוב אשר יצוה כו לעשות משפט וצדקה
And this is the general intention of this verse, that it says: “Tziyon shall be redeemed through <i>mishpat</i> ”—that is, through Torah—and “her captives,” who are in exile among the nations, [will be redeemed] through <i>tzedakah</i> , which are the mitzvos.	וזהו כללות הפונה בפסוק זה שאמר ציון במשפט תפדה שהיא התורה ושביה שבגלות באומות העולם בצדקה שהם המצוות
And the idea is that the main thing which covers over the inner point of the heart is the attachment to matters of this world—such as the desire for honor and wealth—which leads to haughtiness of the heart.	והענין הוא להיות שעיקר המכסה על נקודת פנימיות הלב הוא ההתקשרות בעניני העולם הזה כמו תאוות הכבוד והעושר בהגבהת הלב
And every form of elevation and pride has its root in fiery sparks of passion—since fire by nature rises and elevates itself.	וכל הגבהה וגסות שרש תאוותו בא ברשפי אש ההתלהבות דוקא שטבע האש לעלות ולהגביה את עצמו
Whereas the nature of coolness, like water, does not rise, but only descends, etc.	מה שאין כן טבע הקרירות כמים שאינו עולה אלא יורד כו
As is known from the teaching concerning “the drops (נהי) of Avraham,” from which came Yishmael—the <i>kelipah</i> of haughtiness and arrogance. This is particularly the exile of Edom.	כידוע ענין המאמר דבנהי דאברהם שיצא ממנו ישמעאל דקליפה בחינת הגסות והגבהה הוא בגלותא דאדום דוקא

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה כו

For although the <i>drops of Avraham</i> are [in the level of] Divine love, nevertheless, from Avraham came Yishmael—who is the pride and arrogance of the heart that follows after the love of prayer.	שֶׁאֵף עַל פִּי שְׂבִנְהִי דְאַבְרָהָם הִמָּה [בְּבְחִינַת] הָאֱהָבָה הָאֱלֹקִית אֲבָל אַבְרָהָם יָצָא מִמֶּנּוּ יִשְׁמָעֵאל שֶׁהוּא הַגִּסּוּת וְהַגְבָּהַת הַלֵּב שֶׁאַחַר הָאֱהָבָה שֶׁבִּתְפִלָּה
(As it says: “Not like Avraham, who called Me a mountain...”)	(כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לֹא כְאַבְרָהָם שֶׁקָּרָאֵנִי הָר)
And how can pride be transformed through love, if from love itself pride branches out and is nourished in the form of excess? For the exile of Edom is [fueled by] fiery sparks—the passionate flames of the desire for wealth and honor, etc.	וְאִידֵּךְ יִהְיֶה הַגְבָּהָה עַל־יְדֵי הָאֱהָבָה אַחֵר שֶׁמִּמֶּנָּה מִסְתַּעֵר וְיוֹנֵק בְּבְחִינַת מוֹתָרוֹת, וְגִלּוּתָא דְאַדּוּם הוּא רִשְׁפֵי אֵשׁ הַהִתְלַהֲבוּת תַּאוֹת הַעוֹשֶׁר וְהַכְּבוֹד כּו
If so, pride cannot be transformed except through its opposite—its direct contradiction. And that is the level of <i>utter lowliness</i> that comes specifically from distant awe.	וְאִם כֵּן אֵי אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה הַגִּסּוּת אֲלֵא בְּדִבְרֵי הֶפְכוֹ הַמִּנְגֵּדוֹ דְּוָקָא, וְהוּא בְּחִינַת הַשְּׁפָלוּת בְּתַכְלִית הַבָּא מֵצַד הַ[רְאָה מֵרְחוֹק] דְּוָקָא
As in the verse: “And the people saw, and they trembled, and stood afar”—for this lowliness comes from complete self-nullification, to the point that one stands at a distance, out of immense awe and fear.	כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיֵּרָא הָעָם וַיִּגְעוּ וַיִּצְטַדּוּ מֵרְחוֹק לִהְיוֹת שֶׁהַשְּׁפָלוּת שֶׁמִּתְחַמֶּת הַבְּטוּל בְּמַצִּיאוֹת עַד שֶׁעוֹמֵד מֵרְחוֹק מְגוֹדֵל הִירְאָה וְהַפְחָד
And from the intensity of his smallness and lowliness in his own eyes, this is the ultimate contraction of his being, until he appears as if he does not exist at all—like a mere fly or flea.	וּמֵצַד עֲצָם הַקְטַנּוּת וְהַשְּׁפָלוּת בְּעֵצְמוֹ הִנֵּה זֶהוּ תַכְלִית הַכִּיּוּץ בְּעֵצְמוֹתוֹ עַד שֶׁנִּרְאָה כְּאֵלוֹ אֵינוֹ בְּמַצִּיאוֹת כָּלֵל בְּזָבוּב וּפֶרַעוֹשׁ בַּעֲלָמָא
And this is the complete opposite of expansion, pride, and self-aggrandizement, as is known.	וְזֶהוּ הֵפֶךְ מִמָּשׁ מִבְּחִינַת הַתְּפַשְׁטוּת וְהַגְבָּהָה וְהַגִּסּוּת כִּידוּעַ
Therefore, it must be said: just as the nature of water is the opposite of fire—cooling its heat—so too the nature and essence of this distant lowliness is the opposite of the heat of pride.	וְאִם כֵּן בְּהִכָּרַח לֹמַר כִּמוֹ שֶׁטֹּבַע הַמַּיִם הוּא הֵפֶךְ הָאֵשׁ לְקַרֵּר חֲמִימוֹתוֹ כִּד טֹבַע מֵהוּת בְּחִינַת הַשְּׁפָלוּת מֵרְחוֹק הִנֵּה הֵפֶךְ חֲמִימוֹת הַגְבָּהַת הַלֵּב כּו
It stands opposite pride in order to reverse its nature—to cool its heat completely.	לְעוֹמֵד לְנִגְדּוֹ לְהֶפְכוֹ מִטֹּבַעוֹ וְהוּא לְקַרֵּר אֶת חֲמִימוֹתוֹ לְגַמְרִי
And this is visibly evident in all arrogant people—even when they are entirely consumed by self-expansion and extra haughtiness, which is a fiery heat burning to dominate everything (in German: <i>scharfekeit</i> , etc.).	וְכֵן נִרְאָה בְּחֹשׁ בְּכָל גָּסִי הָרוּחַ שֶׁגַּם אִם בְּהִכָּלּוֹ כָּלוּ גַם בְּהַתְּפַשְׁטוּת יְתוּרָה שֶׁהִיא בְּבְחִינַת חֲמִימוֹת אֵשׁ הַבּוֹעֵר לְהִשְׁתַּרֵּר עַל הַכָּל (בְּל"א: שַׁאֲרַפְקֵיט כו) כּו
Yet when he comes before the King and stands at a distance in extreme lowliness, to the point that he appears as though he does not exist—then he is completely cooled, like a poor and humble man.	הִנֵּה בָּבוֹאוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְעוֹמֵד מֵרְחוֹק בְּשְׁפָלוּת עֲצוּמָה עַד כְּאֵלוֹ אֵינוֹ בְּמַצִּיאוֹת אִזּוֹ לְקַרֵּר לְגַמְרִי כְּאִישׁ עָנִי וְשֶׁפֶל כּו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

And behold, according to all the above, we can understand the reason why the Torah's "mishpat" (judgment) is what it refers to when it says: " <i>Tziyon shall be redeemed through mishpat</i> ", as explained above.	והנה על פי כל זה יובן בטעם משפט התורה שעליו אמר ציון במשפט תפדה כנ"ל
For it is well known that the essence of Torah study depends on great humility and submission—with awe and fear at the outset, as in: " <i>and they trembled and stood afar</i> ".	בהיות ידוע בעיקר ענין למוד התורה שהוא על ידי שפלות והכנעה ותורה באימה ופחד בתחלה כמו ויגעו ויעמדו כו
And as it says in the Gemara: <i>Rava sat in awe and opened the sugya</i> —and this refers to the humility that comes specifically from distant fear (<i>yirah me'rachok</i>), which is the opposite of the fiery love of closeness.	וכמו שכתוב בגמרא רבא יתיב באימתא ופתח בשמעתיא, והיינו השפלות שמצד היראה מרחוק דוקא שהוא הקף ההתלהבות דאהבה שבבחינת הקירוב
Therefore, Torah study in a state of humility and awe has the power to cool and nullify the passionate heat of attachment to evil—called <i>depth of evil</i> —which comes from the fiery pride of the heart, for it is its direct opposite. And this is sufficient for the understanding.	ולזאת יש ביכלת מציאת תלמוד תורה בשפלות ויראה לקרר ולבטל כל חמימות תאות התקשרותו ברע הנקרא עמק רע הנ"ל שבא מחמימות רשפי אש הגבהה הלב כו כי הוא הקף ממש ודו"ל
And this is the meaning of " <i>Tziyon shall be redeemed through mishpat</i> "—that is, through Torah study with fear and humility from a distance, she is redeemed from all connection to evil, and automatically the inner point of the heart is illuminated, as explained above.	וזהו ציון במשפט שהוא למוד התורה ביראה ובשפלות מרחוק תפדה מכל ההתקשרות ברע וממילא מאיר נקודת פנימיות הלב כנ"ל
But if so, why does it say " <i>through mishpat she shall be redeemed</i> ", referring to Torah itself, which is called <i>mishpat</i> due to the intensity of the Torah's light?	אבל אם כן למה אמר במשפט תפדה שהוא בתורה עצמה שנקראת משפט מצד עצם אור התורה
For according to the above, this redemption comes only from the initial approach to learning—when one begins in a state of lowliness and awe. And that is due to the humility, not from the light of Torah itself.	והרי לפי הנ"ל אין זה רק מצד התחלת הלמוד כשבא ללמוד שעומד מרחוק בשפלות והנה דבר שמצד השפלות ולא מצד עצם אור התורה כו
And the plain reading of the verse, in saying " <i>with mishpat</i> ", implies specifically <i>through the mishpat of Torah itself</i> .	ופשט הכתוב באמרו במשפט משמע במשפט התורה מצד עצמה דוקא
And the answer is well known: that the Torah comes forth from Chochmah Ila'ah—the level of <i>Mah</i> of Chochmah, the inner dimension of Abba—within which rests the Essence of the Infinite One (Ein Sof), the true level of Ayin (nothingness).	והתרוץ ידוע להיות דאורייתא מחכמה עילאה נפקת בחינת מ"ה דחכמה, בחינת פנימיות אבא שבין שורה עצמות אור-אין-סוף כו, בחינת אין האמיתי כו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

And this is also the revelation of Hashem's essential will in the <i>Yechidah</i> point of the heart. This is what rests on the "power of <i>Mah</i> " in the soul, at the time of Kriyas Shema, as will be explained later.	והוא גם כן בחינת גילוי חפץ הוי' העצמי ביחידה שבנקודת הלב, והיינו ששורה על בחינת כח מ"ה שבנפש בשעת קריאת שמע כמו שיבא בסמוך
But it is written: " <i>He gives wisdom to the wise</i> "—meaning that this level rests only where there is true humility: total <i>bittul ha-yesh</i> (nullification of ego), as in: " <i>they trembled and stood afar</i> ".	אכל כתיב ייב חכמתא לחכימין דוקא, דהיינו בבחינת שפלות בטול היש לגמרי כמו ויגעו ויעמדו מרחוק וכנהגה גוויני
Only in such a place does the essential <i>Mah</i> of Chochmah Ila'ah rest, as explained elsewhere.	כזה דוקא שורה מ"ה העצמי דחכמה עילאה כמו שכתוב במקום אחר
And this is why Rava <i>sat in awe</i> —a state of <i>bittul ha-yesh</i> —and only afterward began to expound from Chochmah Ila'ah, the essential level of <i>Mah</i> .	ולזה הטעם רבא יתיב באימתא בטול היש, ואחר כך פתח בחכמה עילאה מ"ה העצמי כו
This is the meaning of "with <i>mishpat</i> "—referring to the Torah itself, specifically the level of <i>Mah</i> of Chochmah Ila'ah.	והיינו במשפט מצד עצם התורה בחינת מ"ה דחכמה עילאה דוקא
However, this applies only to one who has the humility and lowliness at the outset—and so it is all one matter, and there is no contradiction. And this is sufficient for the understanding.	אכל אין זה רק במי שיש בו בחינת השפלות שבתחלה, והכל ענין אחד ולא קשיא מידי ודו"ל
And " <i>her captives with tzedakah</i> "—behold, regarding the beautiful captive woman (<i>yefas to'ar</i>), it is written: " <i>and she shall make her nails and remove the garment of her captivity from upon her...</i> "	ושביה בצדקה, הנה ביפת תואר כתיב ועשתה את צפרניה והסירה [את] שמלת שביה מעליה כו
This refers to the time when Knesses Yisrael is in exile among the nations, in a state of captivity—that is, under the yoke of earning a livelihood with hard labor, and burdensome thought, speech, and action—the garments of the soul.	וקאי זה בזמן גלות כנסת ישראל באומות העולם בשביה, והיינו בעול שעבוד פרנסה בעבודה קשה במחשבה דבור ומעשה, בחינת לבושי הנפש
Especially when they become defiled by the impurity of evil thoughts, such as robbery and immoral desires, etc.	ובפרט כשנשטמאים בטומאת הרהורים רעים בגזל וזעירות כו
About this it says: " <i>and she shall remove the garment of her captivity from upon her</i> "—these must be removed completely. No repair or refinement is effective for them, for they contain no good at all.	על זה נאמר והסירה שמלת שביה מעליה שצריך להסירם לגמרי ולא יועיל להם תיקון וברור כלל, לפי שאין בהם מבחינת הטוב כלל
They are called garments of filth (<i>levushei mesa'avusa</i>)—they are pure evil.	ונקראים לבושי מסאבותא רק מרע ממש

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

But this is not the case regarding the soul's attachment to worldly desires—even if this connection reaches the depth of evil, and penetrates to the innermost point of the will.	מה שאין פן בבחינת התקשרות הלב בתאוות עולם הזה גם בבחינת עמק רע שהוא בבחינת פנימיות הרצון בהתקשרות עצמית
Nevertheless, this can be repaired and refined through crying and bitterness, to awaken upon oneself great and supernal mercies—as was explained earlier regarding “Tziyon with a <i>cholam</i> .”	מכל מקום יועיל לו תיקון וברור על ידי בכי ומרירות לעורר עליו רחמים רבים עליונים, וכנ"ל בענין ציון בחולם
And about this it says: “ <i>and she shall weep for her father and her mother,</i> ” etc.—for this crying is the repair for such attachment.	ועל זה אמר ובכתה את אביה ואת אמה כו', שהבכי תיקון לזה
But for the “garment of captivity” mentioned above, crying is of no help—these must be removed completely. And this is sufficient for the understanding.	אבל לשמלת שביה הנ"ל אינו מועיל בכי, אלא צריך להסירם לגמרי כו' ודו"ל
And the explanation of these matters: Behold, we must first preface regarding the phenomenon of mesirus nefesh (self-sacrifice) for the sanctification of the Divine Name (kiddush Hashem). We observe an astonishing wonder in every Jewish soul—even in the most lightheaded and irreverent—that they are capable of giving up their lives in actual deed, surrendering to death for kiddush Hashem whenever they are demanded to convert from their faith.	וביאור הדברים הנה יש להקדים בענין מסירת נפש על קדוש השם שאנחנו רואים דבר הפלא ופלא בכל נפש מישראל גם בקל שבקלים שיוכל למסור נפשו בפעל ממש להריגה על קדוש השם בכל עת שיתבעהו להמיר דתו ואם לאו יתרג
We find that no doubt enters his heart—not even for a moment—but immediately his mind and will are resolved to accept death.	הנה לא יפול [בלבו] ספק אפלו רגע אלא תיכף ומיד יוחלט דעתו ורצונו להריגה
Even though at that moment, when he is seized for judgment and demanded to convert, he may be in a state of complete immersion—his innermost heart deeply attached to worldly matters—nonetheless, he nullifies his entire depth of will connected to desires and cravings of this world and gives up his life for kiddush Hashem at that very moment.	אעפי שיוכל להיות שבעת הזאת אשר נתפס למשפט ותובעים אותו להמיר הוא בתכלית ההתקשרות בפנימיות לבו בעניני עולם הזה מכל מקום מבטל כל עמק רצונו המקשר בתאוות וחסדות עולם הזה וימסור נפשו על קדוש השם באותה השעה ממש
Thus, it must be that the soul's bond with the One God is so deep and essential that all his worldly desires and attachments are considered insignificant relative to the essence of his divine soul.	ואם פן בהכרח לומר שגדול כח התקשרות נפשו ביה אחד בבחינת עצמיות כל כך עד שפלא תשיב לגבי כל עמק רצונו להתקשרותו ש'לו בחיי גופני
Therefore, he despises his physical life in comparison to the essential life of his G-dly soul.	ועל פן מואס בחייו הגשמיים לגבי עצמיות חיי נפשו האלהית
And from this, there is a clear lesson: even when a person is deeply bound with the core of his heart and will to material life—still, it	ומזה יש הוראה גמורה שגם בהיות האדם מקשר בפנימיות עמק לבו ורצונו בעניני חיי הגשמיים

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

cannot be said that his entire inner soul is bound with that physical vitality.	
For if his entire soul and heart were truly bound, he would not be able to give up his life in actual deed at that moment.	הנה לא נאמר שכל פנימיות עמק הלב מקשר בחיות גופני זה שאם כן לא היה יכול לעמד על נפשו במסירת נפש בפעל ממש בשעה זו ממש
Hence, it must be that not all of his soul and heart is bound [with worldly life], for even if the inner heart is drawn after the pleasures of this world and hides the natural essential love of the soul's essence, nonetheless, that essential love still shines in a concealed way as a makif (encompassing light).	מכל מקום צריך לומר שאין כל לבו ונפשו מקשר כי בחינת פנימיות הלב המקשר בחיי הגשמיים אף שהוא מונע ומסתיר על גילוי אהבה רבה הטבעית והעצמית ממש שפבחינת יחידה כנ"ל על כל פנים מאיר הארת אהבה רבה העצמית המסותרת בבחינת מקיף בהעלם
This is called the essential will within the very essence of the soul, which shines into the heart's point in a hidden way. But at the moment of kiddush Hashem, it emerges from concealment into revelation.	והוא הנקרא עצם הרצון שבעצמות הנפש ממש שמיאיר בנקודת הלב בהעלם רק שבשעת קדוש השם בא מן ההעלם אל הגילוי
Therefore, the moment he is demanded to convert, the essence of the soul's bond with the One God intensifies and reveals itself from the heart's hidden recesses, without any preparation or assistance from intellectual faculties or understanding.	על כן מיד שיתבטח להמיר מתגבר ומתגלה עצמיות התקשרות נפשו בה' אחד מן ההעלם שבלבו בלי שום הכנה וסיוע לזה מצד כח השכל והדעת כלל
For in the matter of actual mesirus nefesh, Torah scholars and simpletons are equal, the righteous and the wicked alike—even the lightest of the light will give up his life for kiddush Hashem.	כי בענין מסירת נפש בפעל ממש שוין התלמידי חכמים עם עם הארץ והצדיקים עם הרשעים שגם קל שבקלים בא במסירת נפש על קדוש השם
Because regarding the level of <i>yechidah</i> in the soul, all are equal.	כי לענין [בחינת] יחידה שבנפש הכל שוין
(This is the level of “galgalta of Knesses Yisrael”—the keter within keter—of which it says, “and Israel camped,” for in the simple will there is no division or multiplicity among the 600,000 souls. Not 600,000 individual wills, but one single and essential will—like one person.)	והוא בחינת גלגלתא דכנסת ישראל בחינת כתר) שבכתר שעליו נאמר ויחן ישראל כי רצון הפשוט כאיש אחד בלא התחלקות ורצונות שונות של שש ריבוא נשמות כל אחד לפי שכלו אלא רק כמו רצון אחד פשוט ועצמי כאיש אחד וגם לא שש ריבוא (רצונות פשוטים אלא רק רצון אחד פשוט כו
And since at the time of kiddush Hashem this essence shines openly, it follows that even when it is not revealed, it still shines in a hidden manner. That is, every Jew has the latent power of actual self-sacrifice.	וימאחר שבשעת קדוש השם מאיר בגילוי בהכרח שלא בשעת קדוש השם מאיר בהעלם על כל פנים דהיינו 'מה שיש בכח כל אחד מישראל למסור נפשו כו

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה כו

[NOTE Mid Way Summary

In this section of the Mitteler Rebbe's discourse, the focus shifts toward explaining how ציון במשפט תפדה represents the redemption of the inner point of the Jewish soul through the process of Torah judgment (משפט)—not only intellectually but in a transformational and redemptive way. The discourse links the concept of חולם (the vowel-dot above the letter) to the level of מזל (transcendent will), demonstrating how even if a person doesn't consciously see or feel his inner Divine connection, the מזל "sees" and affects inner transformation.

The Mitteler Rebbe explains that משפטי התורה, particularly the laws of monetary disputes (דיני ממונות), are not merely mechanisms for distinction but tools for actual rectification—turning evil into good. Unlike הלכות טומאה, which separate but don't transform, monetary laws *refine* the individual by restoring balance and even healing the one who did wrong. This redemptive nature of משפט draws from רוח רחמים עליונים—a divine flow of compassion from the level of מזל.

He further explores how the egoistic fire of the נפש הבהמית—manifested in pride, lust for wealth and honor (especially within Edomite exile)—is counteracted not by love, but by its opposite: *awe* and *self-nullification*. True Torah learning, then, requires fear and trembling, standing “*from afar*” like the people at Sinai. This יראה, stemming from שפלות, enables Torah learning to access the level of מה דחכמה—the pure, selfless faculty through which Divine essence resides.

Finally, the discourse connects these ideas to the metaphor of the אשת יפת תואר, representing the soul in exile, garbed in foreign “clothing.” These garments—especially sinful thought patterns—must be *removed entirely*, not merely refined. Still, even deeply rooted attachments to worldly desire can be refined through weeping and heartfelt bitterness, drawing mercy from Above.

Practical Takeaway

True Torah study and spiritual transformation begin not with passion or closeness, but with distance, humility, and trembling—a state of *awe from afar*. If you seek to overcome spiritual ego, indulgence, or attachment to this world, the most effective tool is not more love or inspiration, but inner *shiflus*—the quiet, honest surrender of your inflated sense of self. Stand back. Tremble. And from that distance, you'll gain access to your deepest divine connection, your *mah*—the place where God Himself resides in you.

Chassidic Story

The Mitteler Rebbe once asked a chassid, “When you study Chassidus in the morning, what do you do afterward?” The chassid answered confidently: “I daven with fire!” The Rebbe frowned and asked again: “And after you daven?” “I learn halachah and go to work,” he replied.

The Rebbe said softly, “You are like a man who warms himself by the fire but walks away naked.” Surprised, the chassid asked what he meant. The Rebbe explained: “If your Chassidus doesn't clothe you with humility and yiras shamayim—if it doesn't guide you in how to *live* with Hashem in halachah and business—then the

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

fire of inspiration is just warmth without protection. What we need is to clothe ourselves in modesty, self-nullification, and משפט—Godly order in the details of life. That’s how ציון becomes real.”

(Source: *Sichos and stories of the Mitteler Rebbe as recorded by his students; oral tradition in Chabad circles*)

END NOTE]

And based on this, it is understood regarding “and she shall weep for her father...” that even for the level of the deep connection of the inner will and heart to bodily life itself, there can be repair and refinement to transform completely toward God through weeping and bitterness—when one cries over the attachment of his soul to this world.

ולפי"ז הרי מוכן מפי"ז בענין ובכחה את אבי' כו', דגם לבחי' עמק התקשרות פנימי' הרצון והלב בחי' עצמי' הגופני' יועיל לזה תיקון ובירור להתהפך לגמרי לה' על ידי בכי' ומרירות שבוכה על התקשרות נפשו בעולם הזה, ובכי' זאת באה מפי' הארת המקור דיחידה הנ"ל דוקא מאחר שמואס בחייו ובוכה במר נפשו מאד כמו רא"ב ד' שיעצא נשמתו בבכי' וכן בעי"ת שגם קל 'שבקלים בוכה באמת פידוע וכנ"ל בענין הפ"ק כו

And the level of the supernal great mercy that is aroused through true weeping from the point of the heart—specifically from the level of the “Yechidah”—is what purifies his soul even from the most severe sins, for it arouses Above also from the level of the simple essential will of the very Essence of the Infinite One.

והנה בחי' רחמים רבים העליוני' שמעורר בבכי' אמיתית מקודדת הלב דבחי' יחידה דוקא הוא שמטהר את נפשו מפל טמאות עוונות החמורי' גם כן כי מעורר למעלה גם כן מבחי' עצם הרצון הפשוט שבעצמו' אוא"ס ממש

And as is written elsewhere regarding the Tzitz (forehead plate) which atones constantly, and it is written “and it shall be accepted for him... always for favor,” without any differentiation or division of will. This is called the Supernal Will of Will (*Ratzon d'Ratzon*), the source of all simple wills.

וכמ"ש במ"א בענין הציץ המרצה תמיד וכמ"ש ונרצה לו כו' תמיד לרצון בלי [שום] שינוי התחלקו' רצון כו', הנקרא רעדכ"ר עלאין דהיינו מקור כל רצונות הפשוטי' כו' ודו"ל

And this is “Zion shall be redeemed with justice,” meaning it will redeem all the depth of evil of Knesses Yisrael which is bound up with their physical lives—even the essential evil will be transformed. And the redemption comes through the weeping that arouses the supernal mercy, which is the level of *mishpat*—for “he is mercy,” as explained.

והינו ציון במשפט תפדה שתפדה כל עמק הרע דכנסת ישראל המקשר בחייהם הגופני' גם הרע העצמי נהפך, והפדי' על ידי הבכי' שמעורר רחמים רבים שהוא בחי' משפט דאיהו רחמי כנ"ל

And this is the continuation of the section: “When you go out to war...” referring to Knesses Yisrael in exile, who clarify *Mah* from *Ben* through war—as our sages say: they were exiled to Edom and the Shechinah is with them.

וזהו המשך הפרשה) כי תצא למלחמה כו' דקאי) בכנסת ישראל בגלותא שמברר מ"ה לב"ן במלחמה כו' וקמרז"ל גלו לאדום שכינה עמם כו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

And this is “and you shall see among the captives...” for in exile the Shechinah is among the nations, literally in captivity, and she is called “a beautiful woman of form and appearance,” as in “You are beautiful, my beloved...” And also in exile, her beauty has not blackened—rather, like a rose among thorns.	וזהו וראית בשביה כי בגלות השכינה באו"ה הרי היא בשביה ממש והיא נקראת יפת תאר באורות וכלי' כמ"ש הנך יפה רעיתי כו' וכמ"ש כמ"א בענין וראית יפ"ת כו' וגם בגלות לא שחר תארה כלל אדרבא כמו 'שושנה בין החוחי' כו
Through the clarifications, she is beautified with three colors (white, red, green), and “you shall desire her” refers to <i>Ben</i> after refinement becoming higher than <i>Mah</i> , reaching the level of <i>Sag</i> which is Atik Yomin, Abba ila'ah, and so on.	שעל ידי הברורים תתקפה בג' גוני' כו', וחסקת בה משום דב"ן לאחר הברור למעלה ממ"ה והוא בבחי' ס"ג כו' דא"א ע"ב כו
“And you shall bring her into your house”—this is Torah, which is called <i>mishpat</i> , that redeems from the impurity of sins as explained.	והבאת אל תוך ביתך זו תורה שנקראת משפט שתפדה מטמאת העוונות עינ"ז כנ"ל
And afterwards “she shall shave her head”—referring to the red hairs on the skull of the Nukvah, in which the external forces attach themselves, as explained elsewhere regarding “a woman’s hair is a source of ervah.” But the regrown hairs will then be in holiness.	והטעם ואחר כך וגלחה את ראש"ה בחי' שערות סומקי' דסומקי' שפגלגלתא דנוק' שגאחזי' בה שרש נניקת החיצוני' וכמ"ש כמ"א בענין שער באשה ערוה כו' ומה שיצמחו אח"כ בבחי' הקדושה האלקי
And regarding this it says, “the locks of your head are like purple...” And likewise “she shall make her nails”—for from the flesh and outward, the <i>klipos</i> grasp, and this corresponds to “she shall remove the garment of her captivity,” referring to the impure garments of <i>mochin d'madregah</i> (intellectual levels) and midot.	ועל זה אמר ודלת ראש"ה פארגמן כו' ודו"ל. וכן ועשתה את צפרני' שמן הבשר ולחוז דבטופרהא אחידי' כו', והסירה [את] שמלת שביה בבחי' מקיפין 'דמדו"מ" לבושי מקאבותא כו
And all of these have no refinement or rectification at all from the level of Shem Ma”h, etc., but rather they require total removal and separation. For these three — namely, the level of hair, fingernails, and garments, the garment of captivity — are called sackcloth garments, which have no good to refine within them at all.	וכל אלה אין להם ברור ותיקון כלל מבחינת שם מ"ה כו' אלא צריכין העברה והסרה לגמרי כי ג' אלה בחינת שערות וצפרנים ולבושים דשמלת שבי' שנקראת לבוש שק שאין להם ברור דטוב כלל
This is unlike the Ma”h within the inner desire and heart of Knesses Yisrael in their bodies — even when connected to severe transgressions — all of it can be transformed from evil to good completely. And this is the meaning of “and she shall dwell in your house and weep for her father,” referring to the father of all impurity, of the kelipah — for even that has a possible rectification, as mentioned above.	משאין פן מ"ה שבפנימיות הרצון והלב דכנסת ישראל בגשמיות גופם מקושר גם בעברות חמורות הכל נהפך מרע לטוב ממש, והוא מה שכתוב וישבה בביתך ובכתה אבי' כו' לאבי אבות הטמאה דקליפה שמועיל גם פן תיקון פנ"ל

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציור במשפט תפדה כו

<p>The rectification comes through the weeping and bitterness of Knesses Yisrael over the deep evil in their animal soul... And afterward, “you shall come to her and marry her” — to draw down masculine waters (mashpia) upon the elevation of feminine waters (mekabel) from Tohu, which is the level of Sa”g — and this is from the new Ma”h specifically, as is known.</p>	<p>והתיקון הוא על ידי הבכי ומרירות דכנסת ישראל על עומק רע שבנפשם הבהמית כו... ואחר כן תבוא אלי' ובעלתה להמשיך מ"ד על העלאת מ"ן דתהו דבחינת ס"ג שנהו מבחינת שם מ"ה הקדש דוקא כידוע</p>
<p>“And she shall be your wife,” as it is written, “and the name of his wife was Meheitavel...” in the gevurah of Tohu, etc. (But the simple meaning of “and she shall weep” is the opposite — she weeps over her distance from her father and mother of kelipah...)</p>	<p>והיתה לה לאשה כמו שכתוב ושם אשתו מהיטבאל בת מטריד בת מי זהב בגבורות דתהו כו... (אבל הפשט דובכתה להיפך שבכי' זו על ריחוקה ופרודה מאבי'... ואמה דקליפה)</p>
<p>This weeping is the waste matter in the tears — through this, all foreign desires attached to the kelipah are expelled and one is purified from them thereby — and this is sufficient.</p>	<p>ובכי' זו הגני הפסלת שבדמעות שבנה יוצא לחוץ כל רצון זר המקושר בקליפה ונטהר ממנו על ידי זה וד"ל</p>
<p>And now, based on all the above, we may explain the distinction: why the rectification through weeping is effective for the internal bond of the heart, but not for the garments of impurity — namely the garments of thought, speech, and action — when contaminated by the impurity of the physical world. For at first glance, since this weeping comes from the level of the essence of the soul — the "Yechidah" — to uproot the foreign desire that is tied to the heart, how much more so should it be able to uproot the external garments, like thought, which are more superficial than the heart's inner desire.</p>	<p>ומעתה הגה יש לומר ההפך שיועיל תיקון דבכי' על התקשרות פנימיות הלב ולא על לבושיו דמסאבותא דמחשבה דבור ומעשה בטמאת עולם הזה כו', דלכאורה אם בכי' זו באה מבחינת יחידה העצמית לעקור הרצון הזר המקושר בלב כל שכן וקל וחומר שבכחה לעקור הרצון שמלוכלך [בלבוש ד] מחשבה דבור ומעשה כו' שהוא בחינת חיצוניות יותר מרצון שבלב כו'</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

<p>But the essential reason is as follows: Since thought, speech, and action are considered garments separate from the essence of the soul, therefore, on the contrary, this itself indicates that they cannot be rectified through teshuvah or through weeping and the like. For even if the inner desire of the heart is transformed through weeping from the depth of the heart, it does not necessarily drag along with it the garment of thought — for example, sinful thoughts and the like — because the letters of thought that a person contemplated in something impure are essentially separate in being, like a garment that became defiled with filthy stains, and the purity of the heart or immersion in a mikveh does not help for them. Rather, they need separate laundering.</p>	<p>אבל שרש הטעם הוא להיות שהמחשבה דבור ומעשה הן בחינת לבושים נפרדים מעצם הנפש הנה אדרבה היא הנותנת לומר שאין להם תיקון וברור על ידי תשובה בבכיה וכיוצא בזה, כי אף גם אם הרצון הפנימי שבלב נהפך על ידי בכיה מעומק הלב לא מגרר אחריו כלל לבוש אותיות המחשבה כהרהורי עבירה וכיוצא בזה מפני שאותיות המחשבה שחשב באיזה דבר רע הרי הוא מפרד במהות דבר בפני עצמו כלבוש האדם שנטמא ונתלכלך בכתמים המזהמים שלא יועיל להם טהרת הלב או טבילת גופו במקוה אלא צריכים פביסה בפני עצמה כד טמאת המחשבה אין לה חבור עם הרצון הפנימי שבנפש שתטהר בטהרתו כי נשאר טמאתו במהות בפני עצמו ונקרא לבושי מקאבותא פידוע</p>
<p>So too with all foreign and alien thoughts concerning vanity, lusts, and worldly desires of animalistic behavior — those letter-forms of thought remain forever. And when the soul departs to wander the world (such as during sleep or at the time of death), all the letter-forms of those thoughts and words also emerge, and they are eternal and enduring. Not a single letter is lost — just as the soul itself is not lost. As explained elsewhere regarding the concept that sin encircles the soul.</p>	<p>וכן כל מחשבות זרות ונכריות בהכלי חמדת ותאות עולם הזה ממעשה בהמה שהאותיות האלה קיימים לעולם ובצאת הנפש לשוטט בעולם כמו בשנה או שעת הפטירה יצאו גם כן כל אותיות מחשבה ודבור כו' והן נצחיות וקיימים לא תאבד אפילו אות אחת כמו שלא תאבד הנפש עצמה כמו שכתוב במקום אחר בענין עבירה מלפפתו כו'</p>
<p>Thus, they are like a physical garment produced through actual action, which has a concrete physical presence and being. And how can its real existence be nullified by removing a spiritual desire from the heart? How much more so for spoken letters — which are even more separate from the essence — and how much more for action, which manifests in actual physical deed and is entirely separate. Therefore, what can weeping of the heart accomplish, after these garments already have a substantial, physical existence? And this suffices to understand.</p>	<p>והרי זה כמו לבוש גשמי הנעשה בעשייה ופועל גשמי שישנו למציאותו בהגשמת מהות יש ודבר ממש ואיך יבטל מציאות ישותו על ידי עקירת הרצון הרוחני שבלב וכלא חומר אותיות הדבור הנפרדים מן העצמות יותר ומכל שכן אותיות המעשה הבא בפועל גשמי שהוא דבר נפרד לגמרי כו' ומה יועיל להם הבכיה שבלב אחר שקבר המה במציאות בעשייה גשמית וד"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציור במשפט תפדה כו

<p>However, it is still not understood: why are these garments called “garments of impurity,” meaning that they contain no aspect of good at all — only evil — to the point that they must be completely removed, as it is written: “And she shall remove the garment of her captivity,” as explained above. After all, even garments are subject to purification and laundering, as it says, “And he shall wash his garments in water,” and this is well known.</p>	<p>אך עדין איז זיך מוכן למה נקרא לבושיה מסאבותא דהינו שאין בהם בחינת הטוב כלל רק רע בלבד עד שצריך להסירה לגמרי כמ"ש והסירה שמלת שבניה כו' כנ"ל הלא גם ללבושים יועיל טהרה וכבוס כמ"ש וכבס את בגדיו במים וכידוע</p>
<p>The matter is as follows: Since these garments of thought, speech, and action are separated from the essence, they cannot receive any illumination from the essential light of the will — the level of the Yechidah, the hidden great love mentioned earlier, which shines in the Holy of Holies and from which the weeping originates. Therefore, they are more connected to the impurity of externality — that is, the encompassing level of kelipah.</p>	<p>והנה הענין הוא להיות שהלבושים האלה דמחשבה דבור ומעשה להיותם מפרדים מהעצם לא יאיר בהם כלל מהארת אור עצמיות הרצון דיתידה בחינת אהבה רבה המסתרת הנ"ל שמאיר בקדש הקדשים שממנו באה הבניה כנ"ל ולזאת נדבקים בהם יותר מטמאת החיצוניות דהינו מבחינת מקיפיו דקליפה</p>
<p>(As our Sages said: “These garments of the sages wore out from their cloaks,” and one who removes or puts on two garments at once — it is difficult for him to retain his learning, as explained elsewhere. And when the Children of Israel were in the highest state of elevation in the days of Moshe, it was said, “Your garment did not wear out...”)</p>	<p>וכמרו"ל הני מאני דרבנן דבל[ו] מחפזי דידהו כו') והפושט או לובש ב' לבושים פאחד קשה לשכחה כמ"ש במקום אחר וכשהיו כנ"י בתכלית העילוי בימי [משה] נאמר שמלתה לא בלתה כו</p>
<p>And this is the root of the three completely impure kelipos, which receive from the three garments of thought, speech, and action, as is known. (Now the reason our Sages said “Thoughts of sin are worse than sin” — though seemingly the action of sin is far worse, as it is an actual physical deed and a fully concrete existence, and has no rectification at all — while a thought of sin in the spiritual mind still has some connection to the essence...)</p>	<p>והיא שורש ג' קליפות הטמאות לגמרי שמקבלים מג' לבושים דמחשבה דבור ומעשה כידוע (אך הטעם שאמרו דהרהורי עבירה קש[ו] [יו] מעבירה דלכאורה מעשה העבירה קשה הרבה יותר להיותו בא בפעולה ממש שהוא יש גמור ואין לו תיקון כלל יותר מטמאת המחשבה במוח הרוחני שיש לה חבור יותר עם העצם כו')</p>
<p>The idea is: “Crowns of impurity” refers to the keter of kelipah, its encompassing level, which rests upon the garment of thought more (as explained elsewhere in regard to the yud-hei of Chochmah and Binah, which are the roots of the negative commandments). And this is why the land was not destroyed due to theft, but because “They have forsaken My Torah...”</p>	<p>הענין הוא דכתרין דמסאבותא היינו בחינת פתח דקליפה והוא בחינת המקיף שלהם ששורה על לבוש המחשבה יותר כמ"ש במקום אחר בענין י"ה דחקמה ובינה שהם שרש הלא מעשה כו' ולכן לא חרבה הארץ (על הגזל כו' רק על עזבם תורת כו</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

And this is the meaning of the verse: "And she shall remove the garment of her captivity" — it must be entirely removed; laundering and purification are of no use, for they are garments of total impurity — purely evil — and such filthy garments must be removed completely. One must clothe himself in new, pure, and clean garments, called "garments of the chamber."	וזהו שאמר והסירה שמלת שביה שצריך הסרה לגמרי ולא יועיל כביסה וטהרה כי הן לבושי מסאבותא לגמרי [כו] רע גמור שלבושי צואים יסיר לגמרי וילבש עצמו בלבושים חדשים וטהורים ונקיים הנקראים 'לבושי דכי'.
(As it says about Yehoshua the High Priest: "Remove the filthy garments from upon him," referring to the sin he committed by not protesting [others' sins]. "And clothe him in festival garments" — that is, garments of acts of righteousness, as will be explained with God's help. And this is sufficient for understanding.)	וכמ"ש ביהושע כהן גדול הסירו הבגדים הצאים מעלי [ו] כו' שהוא עוון אשר חטא שלא מיחה כו' והלבש אותו מחלצות כו') והיינו לבוש דמעשה הצדקה (כמו שביאר בעזרת השם וד"ל)
(However, elsewhere it is explained regarding the verse "and he shall smell the scent of his garments" that these are the garments of Esav, the desirable ones, that become clarified through the garments of mitzvos, which are drawn from kelipas nogah, as it is written: "And the scent of your garments..."—as the Yanuka said, in the scent of his garments, etc. And this refers to garments of purification, which come through cleansing from impurity.)	אך במ"א מבואר בענין וירח ריח בגדיו כו' שהן בגדי עשו התמודות שמתבררים ע"י הלבושים דמצוות שנקלקחים מנוגה כו' כמ"ש וריח שלמותיד כו' כמ"ש הינוקא בריחא דלבושי [ד] כו' והיינו שנקרא לבושי (דכי שטהרה מטומאה באה)
(And this is like during the time of birur—of MaH refining BaN—of nogah, of which it says: "And all my garments I have washed..." similar to the analogy of one cooking a pot, as explained regarding Terumas HaDeshen. But cleansing helps to the point that it is called a "garment of purification.")	וכמו בזמן הברור דמ"ה לב"ן דנוגה שנקמר וכל מלבושי אגאלתי כו' ע"ד המשל דמבשל קדרה כו' וכמ"ש בענין תרומת הדשן אכל מועיל כביסה עד (שנקרא לבושי דכי)
(The matter is that there is a difference between the sackcloth garment of the keliyah, which is of leather, as in "And He made for Adam and his wife garments of skin" and "And sackcloth I shall place as their covering"—like sinful thoughts which are complete evil and the like, which are extremely difficult.)	הענין הוא דיש הפרש בזה בין לבוש שק דקליפה) שהוא של עור וכמ"ש ויעש לאדם ולאשתו כתנות עור וכמ"ש ושק אשים כסות [ם] וכמו הרהורי עבירה דרע (גמור וכיצא בזה שקשיו כו)
(But in the Torah of Rabbi Meir it is written "garments of light" (with alef) — referring to garments of holiness prior to sin, which are called "supernal radiance" [zohar ila'ah], like the garments of the High Priest, which are called garments of holiness of Supernal Wisdom and not garments of purity.)	ומה שכתוב בתורתו של רבי מאיר כתובות אור בא"ף ההינו לבוש דקדושה שקדם החטא שנקרא זהר עלאה (וכמו בגדי כהן גדול שנקרא בגדי קדש דתקמה (עלאה ולא בגדי טהרה

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

<p>(As is known, the garments of the Kohen Gadol are in wisdom—"the head" as it says, "The Kohen takes the portion at the head," etc.—"He wraps Himself in light like a garment" refers to Torah, which is the Tree of Life, above the Tree of Knowledge, as explained above. For in Chochmah there was no shattering, as it is written "They shall die and not in wisdom.")</p>	<p>פידוע בחינת בגדים דכ"ג ש'הו ב'חכמה בראש כ"ג) נוטל חלק בראש כו'. עוטה אור בשלמה דתורה שהיא בבחינת עץ החיים שלמעלה מעץ הדעת כנ"ל כי (ב'חכמה לא הנה שבירה וכמ"ש ימותו ולא ב'חכמה כו</p>
<p>(And what is called "garments of purification" are those that are cleansed from impurity precisely—they come from nogah which is a mixture of good and evil, and the evil is refined and becomes entirely pure and good. This is what fell in the shattering from the seven lower middos, etc. And in wisdom it is clarified—to distinguish between the impure and the pure, etc.)</p>	<p>ומה שנקרא לבושי דכי שנטהרים מן הטומאה דוקא) הם מבחינת נוגה שהוא מורכב מ טוב ורע והרע מתברר ונעשה פלו טהור וטוב והוא מה שנופל בשבירה מז' מדות כו' וב'חכמה אתברירו להבדיל בין טמא לטהור (כו')</p>
<p>(And this is the generality of mitzvos, which are made from garments of nogah specifically. But every mitzvah comes only from the pure and kosher—not from the impure and invalid, like korbanos only from a pure animal, and similarly with all mitzvos—for a stolen lulav is invalid, as explained elsewhere. And this is the meaning of "and he shall smell the scent of his garments," and similarly the garment of tzedakah from the labor of his hands—when done with full kosher integrity.)</p>	<p>והיינו כללות המצוות שנעשים מלבושים דנוגה דוקא) אבל כל מצוה אינה באה רק מן הטהור והפשוט ולא מן הטמא ופסול כמו הקרבנות מבהמה הטהורה דוקא וכיוצא בכל המצוות שהרי לולב הגזול פסול וכמ"ש במקום אחר, והיינו וירח ריח בגדיו כו' וכן לבוש (דצדקה מניע כפיו כו' שבכשרות דוקא כו' ודו"ל</p>
<p>And now, after she removes the garment of captivity entirely, the Congregation of Israel is clothed in garments of purification, which are the garments of the performance of mitzvos. For every mitzvah is done through thought, speech, and action, and there is an opinion that mitzvos do not require inner intention, only the nullification of will in the external faculties of thought, speech, and action, since the deed is the main aspect, not the intention.</p>	<p>והנה אחר שהסירה שמלת שביה לגמרי תתלבש בנסת ישראל בלבושי דכי' שהן בחינת לבושים דמעשה המצוות כי כל מצוה נעשית במחשבה דבור ומעשה ויש מאן דאמר דמצוות אין צריכות כוונה שבלב כו' רק בטול רצון בחיצונים דמחשבה דבור ומעשה כי 'המעשה עיקר ולא הכוונה כו</p>
<p>And this is the essential meaning of the verse "Zion will be redeemed with justice"—through weeping that awakens supernal mercy, or through the justice of Torah, as explained above, which transforms evil into good. However, "and her captives with righteousness" refers to captives that come into captivity by the hand of the enemy, meaning under the domain of the other side, the three utterly impure klipos, as discussed above, which contain no aspect of good and have no rectification, and thus must be</p>	<p>וזהו כללות ענין הפסוק הזה דציון במשפט תפדה על ידי כביה לעורר רחמים רבים או על ידי משפט התורה כנ"ל שזהו להפך הרע לטוב, אבל ושביה בצדקה פירוש שביה שבאים בשבי ביד האויב דהיינו ב'רשיותא דנוכרא דגימל קליפות הטמאות לגמרי כנ"ל שאין בהם בחינת טוב כלל ואין להם תיקון וצריכין הסרה לגמרי כמשכתוב והסירה את שמלת שביה מעליה ותתלבש בלבושים טהורים שפבר נבררו מכל טומאה דרע לגמרי</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

removed entirely, as it is written, "she shall remove the garment of her captivity from upon her."	
And this is the garment of righteousness, as it is written, "and he put on righteousness like a coat of mail," and similarly "his clothing was righteousness"—though the simple explanation of "and her captives with righteousness" is that they are redeemed through tzedakah, as in "redeem your sins with charity," because charity saves from death, even from utter evil. Just as "a soul for a soul" applies in death, so too in life—charity, which gives life to the soul of the poor, saves one's own soul from spiritual death, which stems from the crown of kelipah, referred to as one who is dead from the root, and so forth.	והוא לבוש דצדקה כמ'שפ'תוב וי'ל'ב'ש צדקה כ'שריון כו' וכן לבושו צדקה כו' (אכל הפשט ד'ש'כיה בצדקה ש'תפדה בצדקה כמו חטא בצדקה פרוק כי צדקה תציל ממות דרע גמור גם כן ד'כמו ש'נפ'ש תחת נפ'ש במיתה כן ב'חיים ש'צדקה לחיות נפ'ש העני ש'תציל נפ'שו ממות ה'רוחני ד'כתר ד'קליפה ש'נקרא מת מעיקרו (כו' ודו"ל).
And to explain the matter, first we must preface the distinction between the garment of Torah, of which it is written "He wraps Himself with light like a garment." Although it is said, "For the mitzvah is a lamp and Torah is light," still, it is called "a garment," because even the light of the wisdom of Torah that originates from the true Ayin (Nothingness) is found in the dimension of "something" (yesh) as a garment.	וביאור הדברים הנה תחלה יש להקדים ההפרש שבין לבוש דתורה ד'כתיב בה עוטה אור כ'ש'למה שאעפ"י ש'נאמר כי נר מצוה ותורה אור עכ"ז נקרא שלמה כי גם אור ה'תקמה דתורה מאין האמתי תמצא ב'בחינת יש ד'לבוש.
However, this garment is of an essential nature and not separate from the essence—like the letters of intellect, where the letters are formed precisely according to the essential nature of the light of intellect in which they are enclosed, and the letters are not separate from the essence of wisdom. Even in the letters that emerge from the five articulatory sources of the mouth, as it is known: "Father (Abba) founded the daughter (Berata)."	אכל לבוש זה ב'חינת עצמיות הוא ולא נפרד מן העצם כמו אותיות השכל ש'לפי עצם מהות אור השכל כ'ד ת'הנה אותיות ש'יתלבש בהן ואין האותיות נבדלים מעצם התקמה גם באותיות ש'באים בה' מוצאות ד'הפה ד'אבא יסד ב'רתא ב'ידוע.
And so it is with all the combinations of the 22 letters of the Written Torah: they issue from the essence of Divine wisdom. (And this is the meaning of the "garments of light"—כתנות אור—of wisdom, where the garment does not conceal, but on the contrary, through it the essence shines more brightly, as explained elsewhere.	וכ' הן כל צירופי כ"ב אותיות דתורה ש'בכתב ד'אורייתא מתקמה עצמית נפקא (וזהו כתנות אור ד'תקמה שאין ה'לבוש מסתיר אלא אדרבא על ידו יאיר (אור העצמיות יותר כמו ש'כתוב במקום אחר).
Moreover, it is impossible to replace them, for the letters of the Written Torah come in exactitude, with specific deficiencies and excesses. But the garment of action in mitzvos is a separate	וגם אי אפשר להחליפו ש'הרי אותיות דתורה ש'בכתב באים בדקדוק חסירות ו'תורות כו' ודו"ל), אכל לבוש ד'מעשה המצות לבוש נפרד הבא ב'מעשה ש'אפשר ל'פשטו ול'לבוש לבוש אחר.

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

garment, formed in deed, which can be removed and replaced with another garment.	
And for this reason, all mitzvos are collectively likened to "charity" (tzedakah), for the garment of charity is an actual garment like that of a person, entirely separate from his bodily essence, though it was made by him and fashioned by his effort. In this garment remains only the active force of his deed, which is the most external power—a mere extension beyond the essence.	ועל זה נמשלו כללות המצוות לצדקה דוקא כי לבוש דצדקה הוא לבוש ממש כמו לבוש האדם שנבדל לגמרי מעצמות גופו רק שפעלו ועשו או לא נמצא בלבוש זה רק כח פועל המעשה שהוא כח היותר 'חיצוני מבחינת התפשטות היוצאת מחוץ לעצם כו
And it is like any effort from the palm of his hand (yegia kapo), which is completely separate from his essence, leaving only a trace and external extension of the force of action. Therefore, he may worry slightly over the loss of the work of his hands, but he can quickly forget it entirely, or remove and undo what he built and did, and remake it anew in another manner.	והרי זה כשאר גייע פפו שהן נבדלים לגמרי מעצמותו רק רשם והתפשטות כח חיצוני דפועל המעשה דיגיע פפו כשאר בזה על כן ידאג קצת באבוד מעשה ידיו ומיד ישכח ויוכל לשכח לגמרי או להסיר ולסתר זה 'שכחה ועשה ולעשות באופן חדש כו
And so too is the matter of tzedakah, which is called an "act," as it is written, "And the act of tzedakah shall be..."—for it is only in the aspect of the most external kind of influence, because tzedakah is given from the effort of one's hands, in the dimension of deed alone, and not from the innerness of one's soul at all. It derives only from the external expansion of one's power into something separate from himself, which is the act and judgment alone.	וכך הוא ענין הצדקה שנקראת מעשה כמשפכות וזה, מעשה הצדקה כו' שהוא רק בבחינת השפעה היותר חיצוני כי הצדקה נשפעת מיגיע פפו בבחינת המעשה בלבד ולא מפנימיות שבתפשו כלל רק מחיצוניות התפשטות כחו בדבר הנבדל הימנו שהוא מעשה ודין בלבד.
And this is incomparable to the inner type of influence that comes through the power of speech, which has much more inwardness. Even though the body of spoken breath is physical, the power invested in it comes from the light of inner intellect, or from the point of the heart—like words that come from the heart—and it unites more with the essence, as explained above.	ואין זה ערך לגבי השפעה הפנימיות ממנה שהוא שפע הדיבור שיש בו בחינת פנימיות הרבה גם שגופו של הכל הדיבור גשמי הוא אבל הכח המלוכש בו בא מאור השכל הפנימי או מנקודת הלב כמו דברים היוצאים מן הלב כו' ומתאחד יותר עם העצם כנ"ל
How much more so with the core of the transmission of intellect from teacher to student, which is conveyed through speech—this is even more inward. (And even more so, the inner delight that is clothed and unified within speech, such as one who is visibly speaking with joy, or as it is said, "Worry in a man's heart—let him speak it out," and similar expressions.)	ומכש"כ גופו של השפעת השכל מרב לתלמיד שגשפע על ידי הדיבור שהוא פנימי יותר (וגם פנימיות התענוג שכלובש ומתאחד עם הדיבור כמו ראיה מדברת כו' (וראיה מדאגה בלב איש ושיחנה בדיבור וכהני גיוני
And there is an even more inward influence than this—like the influence of intimacy (zivug), which is a delight rooted in the very	ורש השפעה יותר פנימיות מזו והוא כמו השפעת הזיווג שהוא תענוג עצמי יותר מתענוג שבשכל על כן מוליד 'בדומה כו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציור במשפט תפדה כו

essence, even more than the delight of intellect, and therefore has the capacity to generate offspring in its likeness.	
(And all of these, although they are clothed in the garments of thought or even action, their garments are not separate from the essence, but are unified with it—and it is impossible to replace them.)	וכל אלה אף על פי שנתלבשו בלבושים דמחשבה וגם במעשה אין הלבוש נפרד מן העצם אלא מתאחדים [בעצם] ואי אפשר להחליפם.
But the garments of action, which are separate—although one may experience pleasure in the deed, such as the act of tzedakah and kindness, for the nature of good is to bestow and to delight in giving money into the hands of the poor—still, the actual act is separate from the pleasure.	אבל לבושים דמעשה הנבדל אף על גב דמתענג במעשה זו כמו במעשה הצדקה והחסד שמטבע הטוב [להיטיב ו] להתענג בנתינת ממון ליד העני מ"מ נבדל גוף המעשה מן הענג הזה.
He may replace it with another garment, because the delight is [only] in the kindness and goodness he performs—not necessarily in the monetary gift. He could benefit the poor in another way, not through giving.	ויוכל להחליפו בלבוש אחר כי אין הענג [רק] בבחינת החסד והטוב שעושה ואין הנתינה דממון הכרחית לזה. כי יוכל להיטיב לו באופן אחר שלא על ידי נתינה.
(And even with delight that is embedded specifically in the body of the action—such as building a beautiful structure—the act itself is not the main source of pleasure, but rather the aesthetic beauty of the act, which brings delight. Thus, the delight one receives is the essence, not the act itself. The same is true when building a garment or dwelling for the poor—the pleasure derived is distinct, only clothed in the act. And if there were no pleasure, he would not do it at all. Therefore, he may exchange these garments for others.)	וגם בענג המלוכש בבחינת גוף המעשה מצד עצמה) דוקא כמו לבנות בנין נאה אין המעשה עצמה עקר הענג רק ההידור של המעשה שמזה מקבל ענג הרי הענג שמקבל הוא העקר ולא גופה של מעשה וכה הוא המעשה לעשות לבוש ודירה לעני הענג שמקבל מזה נבדל רק שמלוכש במעשה זו ואילו לא הענג לא היה עושה כלל על פן יחליפנו מלבושים אלו ללבושים [אחרים כו].
And there are many actions in which the act itself is the main source of pleasure, etc. And so it is with the garments of thought and speech—there are also such distinctions... and this is sufficient for the understanding.	ויש מעשים הרבה שגופה של מעשה הוא העקר הענג כו'. וכה יש בלבוש דמחשבה ודיבור הפרש הזה כו'. ודו"ל.
And from this analogy one may understand the garments of mitzvos. For above, in their root, where they are called “the commandments of Havayah,” as is known, they are in a state of the essential Supernal Delight within them, and they are referred to as the 613 pathways, etc. But when they descend below and become enclothed in matters entirely separate, in the coarse matters of this world, it is like one who delights in a distinct action—the action is	והדגמה מזה יובן בלבושים דמצות, כי למעלה בשרשן שנקראות מצות הוי" כדוע, הן בבחינת עצמיות התענוג העליון שבהן, ונקראות תר"ג ארחין כו'. אבל בירידתן למטה שנתלבשו בדברים נפרדים לגמרי בעניי הגסות דעולם הזה, הרי זה כמו המתענג בעשייה נפרדת, שהמעשה נפרד, והתענוג שמלוכש בזה פושט עצמו ומתלבש בלבוש רוחני יותר בהקמה עילאה.

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציון במשפט תפדה כו

separate, and the delight clothed within it divests itself and enclothes itself in a more spiritual garment in Supernal Chochmah.	
As is known, the acts of mitzvos become spiritual garments for the soul in Gan Eden, through which it attains comprehension of Divinity, etc. And how is it possible that the physical act of giving a coin to a pauper should become a garment for the soul? Rather, the delight divests itself and re-clothes itself in a spiritual garment—that is, the spiritual dimension of this act of giving a coin.	וכידוע, דמעשי המצות נעשים לבושים רוחניים לנשמה בגן עדן, שעל ידיהם תשיג השגות אלקות כו'. ואיך אפשר שהגשמיות דמעשה נתינת פרוטה לעני תהיה לבוש לנשמה? אלא שהתענוג פושט ולובש עצמו בלבוש רוחני, שהוא בחינת הרוחניות של מעשה זו של נתינת פרוטה
And all the more so, if it is mixed with good and evil, such as giving in order to become proud, etc., the garment is clarified and refined, or the filthy garments are removed and it is reclothed in another garment—but still one that is analogous and patterned after the particular mitzvah-action that was performed. This is the meaning of the immersion in the River Dinur (fiery river) that the souls immerse in upon their ascent, to remove from themselves all letters of stray thoughts and idle matters of this world that they received, as well as mixed thought, speech, and action in Torah and mitzvos that contain both good and evil—which are then refined there, etc.	ומכל שכן אם מערב טוב ורע, כמו להתהיר כו', שמכרר הלבוש ועושין אותן לבושי דכזא, או שישירו הלבושים הצואים וילבשו אותו בלבוש אחר—רק שהוא מעין ודוגמא של אותו מעשה המצוה שעשה דוקא. והוא ענין הטבילה בנהר דינור, שהנשמות בעלותן טובלין שם להסיר מהם כל אותיות דהרהורי מחשבה ודברים בטלים דעולם הזה שקבלו, וגם מחשבה דיבור ומעשה דתורה ומצות שמערכים טוב ורע מתבדרים שם כו
And regarding this it is said: “Like a garment You will change them.” So too, the garments of thought, speech, and action are transformed through refinement. It is like the example we observe—that thought does not remain static, but roams in varying letter combinations: the first combination passes and the next comes, etc. But in speech, change is not as rapid, for one can remain longer in specific combinations, though it is still within one's power to switch from one phrase to another. However, in action, change is not as easy as in speech, for it is difficult to reverse an action, undo the first act, and redo it anew, etc.	ועל זה נאמר: "כלבוש תחליפם". כך הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה מתחלפים עלי ידי הבורים. על דרך משל כמו שאנחנו רואים שאין המחשבה עומדת, אלא תשטוט בצרופים שונים: הצרופ הראשון חלף ועבר והשני בא כו'. אבל בדיבור אין החילוף במהירות כזאת, כי יכול לנח בצרופים מיוחדים, רק שביכולתו להפוך ולהחליף בדיבורו מצרופ לצרופ כו'. ובמעשה אין החילוף בנקל כמו בדיבור, כי בקושי בא חילוף המעשה לשנות ולסתר מעשה הראשון ולעשותו מחדש כו
And this is the meaning of “and her captives through tzedakah”—which refers to the most external act. But the clarification is more difficult: whether in mixed good and evil within mitzvos, or in the removal of evil from filthy garments—which only comes about through the refinement of the ultimate action.	וזהו "ושפיה בצדקה" שהיא המעשה החיצוני יותר, אבל הברור קשה יותר, בין במערב טוב ורע שבמצות, בין בהסרת הרע דלבושים צואים שבא במעשה רק אחר הברור דמעשה היותר אחרון

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציור במשפט תפדה כו

For the beginning is wedged in the end—specifically the final act is what arose first in thought, as is known. Therefore, it is written “and her captives,” which refers to the captive garments of thought, etc., are exchanged through tzedakah automatically, because all follows the conclusion of action specifically, for the above reason.	הנה נעוץ תחלתו בסופו—סוף מעשה דוקא הוא שעלה במחשבה תחלה כידוע. ולזאת אמר: “ושביה” —דשבי דמחשבה כו—“בצדקה יחליפם” ממילא, כי הכל הולך אחר סוף מעשה דוקא מטעם הנ"ל.
And as is written elsewhere regarding the verse: “And may the pleasantness of Hashem our G-d be upon us, and establish for us the work of our hands,” the emphasis being specifically on “the work of our hands,” as it is written, “You establish me through tzedakah,” and this is the idea.	וכמו שכתוב במקום אחר בענין “ויהי נעם הוי' אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו דוקא, ויכמו שכתוב “בצדקה תכונני”, וד"ל.
(And this is the meaning of “and her captives”—referring to the matter of that which fluctuates to and fro, which is the return of the garments of thought, which depend specifically on the act of tzedakah. And that is the idea.)	והיינו “ושביה” דבר השב אנה ואנה, והוא השבות דלבושים דמחשבה שתלויים במעשה הצדקה דוקא, (וד"ל).

[NOTE Summary

The discourse begins by interpreting the verse “במשפט תפדה ציון ושביה בצדקה” as referring to two stages of redemption: Tzion is redeemed through Torah—“mishpat”—while the captives, the “shvuyim,” are redeemed through tzedakah. The Mitteler Rebbe explains that “Tzion” alludes to the inner soul, while “shvuyim” are the outer garments—thought, speech, and action—taken captive by the klippos (forces of spiritual impurity). Torah refines the inner self; tzedakah purifies the outer garments, especially when they have become tainted by sin or selfish motives.

He distinguishes between garments of Torah and of mitzvos. Torah garments are inherently unified with the light of divine intellect—“כתנות אור”—a light-revealing garment that can never be separated from its source. Mitzvos, however, form garments through physical deed—external, potentially separable, and changeable. Yet through refinement and intention, even the lowest physical act becomes a conduit for divine pleasure and unity.

The Rebbe draws attention to the differing mutability of thought, speech, and action: thought is most easily exchanged, followed by speech, and lastly action, which resists change. Thus, action—though external—is the ultimate frontier of transformation. Even mitzvos done without full kavana (intention) still elevate the world because the action carries divine will.

He also explains the difference between the garments of Gan Eden and those of this world. In the World to Come, garments of mitzvos ascend with the soul and become conduits for divine perception. The soul is clothed in its deeds, but only after they are refined of coarse or impure

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה כו

motivations. The river "Dinur" in Gan Eden cleanses the soul of foreign influences—impure thoughts or compromised mitzvos—so the garments can truly reflect divine light.

In the final section, he returns to the concept that all follows the final deed—סוף מעשה. The captives (שביה) are returned through tzedakah because it represents the lowest form of divine service, yet contains the greatest redemptive power. When the garments are purified, they become not only worthy of Gan Eden, but also capable of revealing Atzmus (essence)—for the lowest action reaches the highest source.

Practical Takeaway

Don't underestimate the power of action. Even a small deed—like giving a coin to tzedakah—has eternal spiritual weight. You may not always feel inspired or have the perfect kavana, but when the act is aligned with Hashem's will, it forms a garment that clothes your soul in the World to Come. If you refine your intentions over time, your actions become vessels for divine delight. It's not just about feeling spiritual—it's about doing, consistently and humbly.

Chassidic Story

The Mitteler Rebbe once visited the home of a simple Chassid who had dedicated himself to performing mitzvos with great precision but minimal understanding. During the visit, the Rebbe lingered over a worn pair of tefillin that belonged to the Chassid. Later, the Rebbe confided to his students: "These tefillin shine in the upper worlds with such brightness that even angels must shield their gaze. Not because of learning—but because of mesirus nefesh in action."

When asked to elaborate, the Rebbe explained: "This man wakes before dawn, walks a long distance through snow, and wraps his tefillin with trembling hands, saying every word slowly, even though he doesn't understand the deeper meaning. Yet his sincerity and labor polish those tefillin into a garment of light."

(Source: *Shemuos VeSippurim*, vol. 2)

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse can be read as a profound map of **spiritual rehabilitation through emotional and behavioral refinement**, especially for souls trapped in internal exile.

It begins with a vision of the soul in a fallen state—**wearing the "garments of captivity"**, symbolic of negative habits, intrusive thoughts, and shameful actions that enshroud our inner divine self. These garments are not neutral—they are often so steeped in impurity that they must be fully removed, not merely refined. In therapy terms, this aligns with behaviors rooted in trauma or compulsions that cannot simply be managed or "worked with"; they must be **cut off**, because they no longer serve life or growth.

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציון במשפט תפדה כו

Yet, not all struggles are evil. The Rebbe distinguishes between two types of inner exile:

- Some garments (actions/thoughts) are *redeemable*—the person has stumbled but still maintains internal yearning. These require **tears and tenderness**—what the discourse calls *weeping for the mother and father*. This is emotional processing: crying over lost innocence, distorted attachment, missed guidance, or emotional estrangement.
- Others, however, are purely destructive—"garments of captivity" from the kelipah—the spiritual term for complete misalignment. These need *total shedding*, paralleling therapeutic interventions like boundary-setting, exposure therapy, or somatic release.

The journey then shifts. Once the impure garments are removed, the soul is reclothed—not with mystical light, but with **the simplest acts of goodness**: doing a mitzvah, giving tzedakah, honoring someone, showing up for prayer. These are “garments of purification”—not born of ecstasy, but of **willful commitment**. The Rebbe insists that **action matters more than intention**, and even unfeeling deeds can become spiritual garments if they are done with halachic integrity. In psychological terms, **ritual action precedes emotional transformation**. Structure can heal when emotion is numb.

Yet, the discourse moves further: not all garments are external. There is a world of garments made from thought and speech. These are subtler—closer to the self—and thus, harder to change. A person can change behaviors (like charity), but changing thought patterns or speech (such as self-loathing, rationalization, or sarcasm) takes deeper work. It parallels **cognitive restructuring** or **IFS-style parts dialogue**, where the inner voice must be gently noticed and retrained.

At the highest level, we encounter the garments of **Torah and mitzvos as they exist in their divine source**. The Rebbe teaches that in Gan Eden, the soul is reclothed with *spiritualized forms* of the mitzvos it performed. This is the process of **integration**: taking what was once external and reframing it in the psyche as internal strength, memory, and identity. Even the flawed deeds, once refined, become garments of clarity—like reprocessing trauma into resilience.

Finally, the Mitteler Rebbe offers the symbol of the **River of Fire (נהר די נור)**—a realm where all mixed-up garments are cleansed, all intrusive thoughts and impure motivations are burned away. In therapy, this evokes the experience of emotional catharsis: when long-buried feelings emerge, are held in compassion, and dissolve in the light of truth. This is not punishment. It is cleansing. It is where the soul becomes light again.

Story

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדָּה כו

A young man once came to the **Mitteler Rebbe** brokenhearted. He had wandered spiritually, indulging in destructive behaviors, and was now overwhelmed with shame. The Rebbe listened deeply, then said: “My son, a soiled garment is not burned. It is washed.”

The chassid asked, “But what if it is torn?”

The Rebbe answered, “Then it must be stitched. And if you do not know how to sew, then you come to me—and I will teach you how to stitch.”

He paused, then added with tears in his eyes: “And if your hands are trembling too much from sorrow, then I will stitch it for you. But you must let me help.”

This young man went on to become one of the most luminous chassidim of that generation—not because he never sinned again, but because he allowed his brokenness to be clothed in honesty, discipline, and ultimately, joy.

(Source: Shivchei Admor HaEmtzai, oral tradition preserved by the Lubavitcher Rebbe)

END NOTE]